Harlan Ellison

Un băiat și câinele său

A boy and his dog

Harlan Ellison și câinele său Ahbhu, căruia i-a dedicat această povestire

I.

Eram afară, cu Sânge, câinele meu. De-o săptămână îmi făcea numai nervi; îmi spunea întruna Albert. I se părea că-i o poantă nemaipomenit de mişto. Payson Terhune[1]: ha, ha, ha.

Îi prinsesem câțiva șobolani de apă, din aceia mari, verzi-gălbui, şi un pudel dichisit care scăpase dintr-o lesă. Mâncase destul de bine, dar era ţâfnos.

— Hai, afurisitule, i-am spus, caută-mi şi mie o gagicuţă.

A chicotit gros în fundul gâtlejului.

— Eşti haios când ţi se scoală, mi-a spus.

Nu ştiu cât de haios i s-ar fi părut, dacă-i dădeam un şut în găoază, nenorocitu' dracului, abia ieşit din hazna...

— Caută! Lasă miştoul!

— Ruşine. Albert... După câte te-am învăţat... Ce limbaj...

Ştia c-am ajuns la capătul răbdării. Morocănos, a început să caute. S-a aşezat pe resturile sfărâmate ale trotuarului, pleoapele i-au fluturat şi s-au coborât, iar trupul lui lăţos s-a încordat. După o vreme s-a lăsat şi pe labele din faţă, întinzându-le mereu, până a ajuns complet culcat, cu capul zburlit pe labe. Nu mai era încordat şi începuse să tremure, aproape aşa cum făcea înainte de a se scărpina de vreun purice. A continuat aşa cam un sfert de oră, iar în cele din urmă s-a rostogolit pe o parte, cu pântecul spre cerul nopţii, cu labele din faţă îndoite de la încheieturi şi labele posterioare întinse şi răşchirate.

— Scuze, a rostit. Nu-i nimic.

Ar fi putut să-mi vină dracii şi să-i dau un şut, dar ştiam că

[1] Albert Payson Terhune, scriitor si crescator de caini american faimos pentru povestirile sale cu caini.

încercase. Nu eram prea încântat, doream într-adevăr o gagică, dar... asta era!

— Bine, am spus resemnat, las-o moartă.

A dat din labe şi s-a răsucit pe spate, apoi s-a sculat.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat.

— Nu prea mai avem ce face, aşa-i?

Eram de-a dreptul sarcastic. Sânge s-a aşezat din nou la picioarele mele, insolent de umil. M-am rezemat de ciotul topit al unui felinar şi m-am gândit la fete. Era rău.

— Am putea merge la un spectacol, am reflectat.

Sânge a privit în jur, pe stradă, la petecele de umbră care acopereau craterele năpădite de buruieni, dar n-a spus nimic. Jigodia aştepta să zic: bun, hai să mergem. Şi lui îi plăceau la fel de mult filmele.

— Bun, hai să mergem.

S-a ridicat şi m-a urmat, cu limba atârnând, gâfâind mulţumit. Râzi tu, potaie! N-o să capeţi nici măcar o floricică[2]!

---

[2] Popcorn.

* * *

Banda noastră era un roverpak[3] ce nu reuşise să se descurce jefuind; de aceea, optaseră pentru confort şi aleseseră o cale inteligentă de a-l obţine. Erau puşti care se pricepeau la filme, şi puseseră stăpânire pe zona unde se găsea Metropole Theater. Nimeni nu-ncerca să se bage peste ei, pentru că toţi aveam nevoie de filme, şi atâta timp cât Banda Noastră avea acces la pelicule şi se pricepeau să le proiecteze, ofereau un serviciu, chiar şi unor solo, cum eram eu şi Sânge. Mai ales unor solo ca noi.

M-au obligat să-mi las la intrare 0.45-ul şi Browningul 0.22. Exista o cămăruţă specială pentru depozitarea armelor, chiar lângă casa de bilete. Mai întâi am cumpărat biletele; m-au costat o cutie de Oscar Meyer Philadelphia Scrapple[4] pentru mine, şi o conservă de sardele pentru Sânge. După aceea, paznicii Bandei Noastre, înarmaţi cu Bren-uri[5], mi-au făcut semn spre cămăruţă şi mi-am scos armele. Am văzut că picura apă dintr-o ţeavă spartă în tavan şi i-am spus gorobetelui de acolo, un puşti cu negi mari pe faţă şi buze, să-mi mute sculele într-un loc uscat. M-a ignorat.

— Bă, n-auzi? 'Te-n mă-ta de râios, mută-le mai încolo... astea ruginesc repede... şi dacă găsesc vreo pată, îţi rup oasele, gagiule.

A fost gata să mă pocnească; a privit paznicii, ştiind că dacă mă dădeau afară pierdeam preţul biletelor, chiar dacă nu văzusem filmul, însă tipii n-aveau chef de-aşa ceva şi i-au făcut semn s-o lase, să facă ce-i spusesem. Broscoiul mi-a mutat Browningul în celălalt capăt al rastelulul, şi-a băgat 0.45-ul sub el.

---

[3] (Engl.) rover – vagabond, pak – bandă.
[4] Tocană de legume.
[5] Mitraliera ușoară.

Am intrat în clădire împreună cu Sânge.

— Vreau floricele.

— Las-o moartă.

— Haide, Albert. Cumpără-mi floricele.

— Sunt lefter. Poţi rezista şi fără floricele.

— Eşti un căcăcios.

Am ridicat din umeri: dă-mă în judecată.

Am intrat în sală. Era ticsit. Eram mulţumit că paznicii nu-mi luaseră decât revolverele. Simţeam şişul şi cuţitul dându-mi siguranţă, în tecile lor unse, ascunse la ceafă. Sânge a găsit două locuri libere alăturate, şi am intrat pe rând, călcând peste picioare. Cineva a înjurat, dar nu l-am băgat în seamă. Un doberman a mârâit. Sânge s-a zbârlit, dar n-a ripostat. Întotdeauna existau şi duri, chiar şi pe un teren neutru cum era Metropola.

(Am auzit odată de un caft general în vechea Loew's Granada din South Side. S-a terminat cu zece-doisprezece golani şi câinii lor ucişi, sala incendiată şi două filme bune, cu Cagney, arse. După asta, găştile au hotărât de comun acord că sălile de cinematograf erau sanctuare. Acum era mai bine, dar întotdeauna exista cineva prea ţicnit ca s-o lase mai moale.)

Rula un triplet. Cel mai vechi era „Înţelegerea”, cu Dennis O’Keefe, Claire Trevor, Raymond Burr şi Marsha Hunt. Fusese făcut în 1948, cu optzeci şi şase de ani în urmă; naiba ştie cum reuşise să reziste atâta vreme; sărea de pe role şi trebuiau să întrerupă mereu proiecţia ca să-l rebobineze. Însă era un film bun. Despre un singuratic care fusese bulit de gaşca lui şi voia să se răzbune. Gangsteri, bande, cafturi şi trozneli. Bun de tot.

Al doilea fusese făcut în Al Treilea Război, în '92, cu douăzeci şi şapte de ani înainte de naşterea mea, şi-i zicea

„Duhoare de chink[6]”. În cea mai mare parte era cu maţe scoase şi câteva dueluri individuale mişto. Avea o scenă excepţională, cu nişte ogari cenuşii, echipaţi cu aruncătoare de napalm, care rădeau un oraş de chinki. Sânge era extaziat, cu toate că mai văzuse filmul. Nu ştiu de unde dracu-i venise ideea că ăia erau strămoşii lui, dar el ştia şi eu ştiam că era numai imaginaţia lui.

— Vrei să pârleşti un copilaş, mă, eroule? i-am şoptit.

A înțeles aluzia şi s-a mulţumit să se foiască în scaun, fără să spună nimic, continuând să se uite încântat cum potăile îşi croiau drum prin oraş. Eu mă plictiseam de moarte. Aşteptam filmul vedetă.

În sfârşit, a început. Era o grozăvie, un film porno făcut pe la sfârşitul anilor '70. Se numea „Crăpături Mari și Negre”. Începea excelent. Două blonde în corsete din piele neagră şi cizme înalte, cu biciuşte şi măşti, îl trânteau pe un tip slăbănog, şi una din ştoalfe i se aşeza pe faţă, în vreme ce cealaltă îl lucra. Dup-aia era şi mai mortal.

În jurul meu erau numai solo care şi-o frecau. Eram gata s-o iau şi eu niţel în mână, când Sânge s-a aplecat spre mine şi a şoptit uşor, aşa cum făcea când dădea peste ceva baban:

— P-aici e o gagicuţă.

— Ai înnebunit, i-am răspuns.

— Îţi zic c-o miros, i-aici, omule.

Am privit în jur, căutând să nu fiu remarcat. Aproape fiecare scaun din sală era ocupat de un solo sau de câinii lor. Dacă o tipă ar fi intrat aici, s-ar fi dezlănţuit iadul. Ar fi fost făcută bucăţele înainte să i-o bage vreunul.

— Unde? am şoptit.

În jurul meu, gaşperii erau pe meserie, icnind, în timp ce

---

[6] Asiatic.

blondele îşi scoseseră măştile şi una dintre ele îl lucra pe slăbănog cu o sulă mare din lemn, prinsă de şoldurile ei.

— Lasă-mă puţin, mi-a răspuns Sânge. Începuse să se concentreze. Era încordat ca un arc. Închisese ochii şi botul îi tremura. L-am lăsat în pace.

Era posibil. Putea fi posibil. Ştiam că în subteran făceau filme nasoale, în genul celor din '30-'40, chestii curăţele, cu tipi căsătoriţi dormind în paturi duble, filme de-alea cu Myna Loy şi George Brent. Şi mai ştiam că, din când în când, câte o gagicuţă din subteranurile mijlocii suia, ca să vadă cum erau filmele pe bune. Auzisem de aşa ceva, dar nu se-ntâmplase niciodată într-o sală unde eram şi eu.

Iar şansele de-a fi tocmai în Metropole erau mici de tot. Aici veneau tot felul de uşchiţi. Nu mă-nţelege greşit, n-am prejudecăţi faţă de tipii care şi-o trag pe la colţuri, ce dracu’, înţeleg situaţia. Pur şi simplu, nu mai există destule gagici. Dar nici nu accept o relaţie de tipul jocheu-boxer, pentru că-nseamnă să-ţi atârni de gât un boxer gelos, mic şi slab, pentru care trebuie să vânezi, pe când el consideră că tot ce are de făcut este să-şi dezgolească bucile. E la fel de nasol ca atunci când cari o gagică după tine. Dă naştere la o grămadă de cafturi şi tăieri, chiar şi în roverpak-urile mari. De-aia nu m-am încurcat niciodată cu aşa ceva. De fapt, nu chiar niciodată, dar nu pentru mult timp.

Şi de-aia, cu atâţia sonaţi în Metropole, nu credeam ca vreo tipă să rişte. S-ar fi dat cu banul cine s-o rupă primii: boxerii sau normalii.

Iar dacă era acolo, de ce n-o miroseau ceilalţi câini…?

— Al treilea rând în faţa noastră, mi-a spus Sânge. Strapontină[7]. Îmbrăcată ca un solo.

— Cum de tu poţi s-o simţi şi ceilalţi câini nu?

[7] Scaun fără spetează, care se poate ridica și lăsa în jos, instalat suplimentar (într-o sală de spectacole, în tren, în trăsură etc.).

— Ai uitat cine sunt eu, Albert?

— N-am uitat; pur şi simplu, nu cred.

De fapt, aş zice că-l *credeam*. Când ai fost atât de tâmpit pe cât fusesem eu, iar un câine ca Sânge te-nvaţă atâtea lucruri, ajungi să crezi tot ce-ţi spune. Nu-ţi contrazici profesorul.

Nu, pentru că te-a învăţat să scrii, să citeşti, să aduni şi să scazi, şi toate chestiile alea pe care se consideră că trebuie să le cunoască un tip deştept (dar care nu mai înseamnă mare lucru acum, decât că-i bine să le ştii).

(Cititul e o chestie bună de tot. Te-ajută când găseşti nişte conserve într-un magazin bombardat; e mai uşor s-alegi ce-ţi place atunci când pozele s-au şters de pe etichete. De câteva ori, faptul că ştiu să citesc m-a oprit să iau conserva de sfeclă. Urăsc sfecla!)

De-aia am crezut că putea adulmeca o gagică, deşi nici un alt mutant nu era în stare. Îmi povestise totul de vreun milion de ori. Era povestea lui preferată. Istorie, îi zicea el. Cristoase, nu-s chiar atât de prost! Ştiam ce era istoria. Chestiile alea care s-au întâmplat înaintea noastră.

Totuşi, îmi plăcea s-aud istoria direct de la Sânge, nu să mă pună să citesc cărţile alea sfărâmicioase pe care le-aducea mereu. Iar istoria aceea anume era numai despre el, şi mi-a spus-o iarăşi şi iarăşi, până am învăţat-o pe dinafară... adică cuvânt cu cuvânt.

De-aia când un mutant te-nvaţă tot ceea ce ştii şi-ţi spune ceva nou, eu zic că până la urmă îl crezi. Numai că nu l-am lăsat niciodată pe Picior-Ridicat să ştie asta.

II.

Mi-a spus aşa:

Acum şaizeci şi cinci de ani, în Los Angeles, înainte de începerea celui de-Al Treilea Război, în Cerritos trăia un tip pe nume Buesing. El creştea câini şi-i antrena ca paznici, santinele şi agresori. Dobermani, danezi, schnauzeri şi akita japonezi. Individul avea o căţea de ciobănesc-german, de patru ani, Ginger. Căţeaua lucra pentru secţia narcotice a Departamentului de Poliţie din Los Angeles. Putea adulmeca marijuana oricât de bine ar fi fost pitită. Au supus-o şi la un test: într-un depozit de piese pentru automobile existau 25.000 de cutii. În cinci dintre cutii s-a pus marijuana învelită în celofan, staniol şi hârtie groasă de împachetat, apoi cutiile au fost ascunse în trei lăzi separate şi sigilate. În şapte minute, Ginger a găsit toate cutiile. În aceeaşi perioadă, la o sută şi cincizeci şi şase de kilometri spre nord, în Santa Barbara, citologii[8] extrăseseră şi îmbunătăţiseră fluidul spinal al delfinilor şi-l injectaseră în babuini Chacma şi câini. Urmaseră transplanturi şi chirurgie reparatorie. Primul produs încununat de succes al experimentului cetaceic fusese un puli[9] mascul de doi ani, pe nume Ahbhu, care transmitea telepatic senzaţii şi impresii. Încrucişările şi următoarele experimente produseseră primii câini-soldaţi, la timp pentru Al Treilea Război. Telepaţi pe distante scurte, uşor de instruit, capabili de-a depista benzina, trupele, gazele toxice sau radiaţiile, atunci când erau conectaţi cu instructorii lor umani, ei deveniseră comandourile de şoc ale unui nou tip de război. Trăsăturile selective fuseseră reproduse. Dobermanii, ogarii cenuşii, akita, pulii şi schnauzerii deveniseră treptat tot mai telepaţi.

---

[8] Știință care studiază structura, dezvoltarea și funcțiile celulelor, interdependența lor morfofuncțională la nivel de țesut și organ.
[9] Rasă de câine ungurească.

Ginger şi Ahbhu fuseseră strămoşii lui Sânge.

Îmi spusese toate astea de o mie de ori. Îmi povestise totul, exact cu cuvintele acestea, de o mie de ori, aşa cum îi fusese spusă şi lui. Până acum nu-l crezusem.

Poate că afurisitul era într-adevăr aparte.

M-am uitat spre solo acela, ghemuit pe strapontină la trei rânduri în faţa mea. Nu-mi dădeam seama de nimic. Îşi trăsese şapca pe cap, iar gulerul jachetei era ridicat.

— Eşti sigur?

— Absolut. E o fată.

— Păi văd c-a luat-o la frecat, ca băieţii.

Sânge a pufnit.

— Surpriză, a rostit el sarcastic.

Solo cel misterios rămase şi mai văzu încă o dată „Înţelegerea”. Părea logic, dacă era o fată. Cei mai mulţi solo şi toţi din roverpak-uri plecaseră după filmul porno. Sala nu se mai umplea; între timp, străzile se goleau şi tipa se putea întoarce acolo de unde venise. Am rămas şi eu la „Înţelegerea”. Sânge s-a culcat.

Când solo cel suspect s-a ridicat, i-am lăsat timp să-şi ia armele, dacă avusese aşa ceva, şi să plece. După aceea l-am tras pe Sânge de o ureche lăţoasă şi i-am spus:

— Haide!

M-a urmat printre rânduri. Mi-am luat armele şi am privit strada. Pustie.

— Hai, nasule, am zis, pe unde a luat-o?

— La dreapta.

Am pornit, încărcând Browningul din bandulieră. Nu zăream nici o mişcare printre scheletele bombardate ale clădirilor. Cartierul acesta era ruinat, arăta rău de tot. Conducând

Metropole, Banda Noastră nu era nevoită să repare nimic pentru a-şi asigura cele necesare traiului. Era amuzant; Dragonii trebuiau să menţină în funcţiune o întreagă centrală energetică pentru a căpăta tribut de la celelalte roverpak-uri; Ceata lui Ted întreţinea rezervorul; Bastinados munceau ca plantatori în grădinile de marijuana; Negrii Barbados pierdeau anual vreo douăzeci de oameni curăţând gropile radioactive din întregul oraş; iar Banda Noastră nu făcea altceva decât să proiecteze filme.

Trebuia să recunosc: cel care le fusese şef, cu ani în urmă, când roverpak-urile începuseră să se formeze din hoinari solo, fusese un tip dat dracului. Ştiuse ce renta.

— A cotit pe aici, a zis Sânge.

L-am urmat, descriind ocoluri spre marginea oraşului şi spre radiaţia verde-albăstruie care mai pâlpâia încă dinspre dealuri. Atunci mi-am dat seama că nu greşise. Singurele chestii existente pe acolo erau urlătorii şi puţurile de acces în subteran. Într-adevăr, era vorba de o fată.

Gândindu-mă, mi s-au încordat fesele. Aveam să mă culc cu o gagică. Trecuse o lună de când Sânge adulmecase o tipă solo în subsolul Pieţii de Coşuri. Fusese jegoasă şi luasem păduchi de la ea, însă fusese o femeie, aia-i, şi după ce-am legat-o şi i-am ars vreo două, a fost chiar bună de tot. I-a plăcut şi ei, deşi m-a scuipat şi mi-a zis că m-omoară dacă se dezleagă. O lăsasem legată, ca să fiu sigur. Acum o săptămână, când am trecut pe-acolo, nu mai era.

— Atenţie, a şoptit Sânge, ocolind un crater aproape invizibil în penumbră. Se mişcă ceva înăuntru.

Furişându-mă, am înţeles de ce marea parte a celor solo sau a membrilor roverpak-urilor erau bărbaţi. Războiul ucisese majoritatea fetelor, şi aşa se întâmpla întotdeauna în războaie... sau cel puţin aşa-mi spusese Sânge. Creaturile care se năşteau erau rareori masculi sau femele, şi trebuiau

zdrobite de un perete de îndată ce erau scoase din mamele lor.

Puţinele gagici care nu plecaseră în subteran cu cei din clasa mijlocie erau căţele dure şi singuratice, aidoma celei din Piaţa de Coşuri; numai fibră şi gata oricând să-ţi reteze socoteala cu şişul, după ce te lăsa s-o bagi înăuntru. Cu cât îmbătrâneam, alergatul după tipe devenea tot mai greu.

Totuşi, din când în când, câte o gagică se sătura să mai fie proprietatea roverpak-ului, sau cinci-şase roverpak-uri organizau un raid şi rădeau un subteran nepregătit, sau - ca acuma - pe o puştoaică mijlocie dintr-un subteran o mânca în fund să vadă ce era un film porno şi suia.

Aveam să dau la buci. Băiete, de-abia aşteptam!

III.

Aici nu existau decât scheletele dezgolite ale clădirilor bombardate. Un cvartal întreg de blocuri fusese, pur şi simplu, strivit, de parcă o presă hidraulică coborâse din ceruri, făcuse bum!, şi totul era pulbere dedesubt. Tipa era speriată, îmi puteam da seama, înainta în zigzag, privind peste umăr, îndărăt şi în jur. Ştia că se afla pe un teren periculos. Măi băiete, habar n-avea cât era de periculos.

La capătul cvartalului distrus rămăsese în picioare un bloc parcă salvat de şansă. Fata a plonjat înăuntru şi peste un minut am zărit o luminiţă mişcătoare. O lanternă? Poate.

Sânge şi cu mine am traversat strada şi am pătruns în bezna ce înconjura clădirea. Era tot ce mai rămăsese din ATC.

Asta însemna „Asociaţia Tinerilor Creştini”. Sânge mă-nvăţase să citesc.

Şi ce dracu’ fusese asociaţia tinerilor creştini? Uneori faptul că ştii să citeşti duce la mai multe întrebări decât dac-ai fi prost.

Nu voiam ca fata să iasă; înăuntru o puteam pârli foarte bine, de aceea l-am lăsat pe Sânge de pază lângă scara blocului şi eu am ocolit prin spate. Bineînţeles, toate uşile şi ferestrele fuseseră distruse de suflu. Nu era mare şmecherie să intri. M-am ridicat pe pervazul unei ferestre şi mi-am dat drumul înăuntru. Întuneric beznă. Nici un zgomot, cu excepţia gagicii care se deplasa prin cealaltă parte a ATC-ului. Nu ştiam dacă avea sau nu arme, dar n-aveam de gând să risc. Am lărgit centura Browning-ului şi am scos 0.45-ul automat. Nu trebuia să-l armez - avea permanent cartuş pe ţeavă.

Am început să înaintez prudent prin încăpere. Fusese un fel de vestiar. Podeaua era acoperită cu cioburi şi gunoaie, iar un

şir întreg de dulapuri metalice aveau vopseaua băşicată; cu ani în urmă, valul de căldură al exploziei le atinsese, pătrunzând pe fereastră. Tenișii mei nu scoteau nici un zgomot.

Uşa atârna într-o balama şi am păşit prin triunghiul răsturnat. Ajunsesem în sala de înot. Piscina era goală, cu faianţa spartă în capătul mai puţin adânc. Puţea nasol acolo; nu era de mirare, de-a lungul unui perete erau nişte morţi, sau ce mai rămăsese din ei. Vreun gunoier puturos îi adunase laolaltă, dar nu-i îngropase. Mi-am ridicat eşarfa în jurul nasului şi a gurii şi am continuat mai departe.

Am ocolit piscina şi am intrat pe un culoar îngust, cu becuri sparte atârnând din plafon. Vedeam perfect. Lumina lunii pătrundea prin geamurile sparte, iar din tavan lipsea o bucată mare. Acum o auzeam destul de bine pe fată, de cealaltă parte a uşii aflată la capătul coridorului. Ţinându-mă cât mai aproape de perete, am avansat până lângă uşă. Era uşor întredeschisă, dar blocată de un maldăr de moloz şi tencuială căzute de sus. Era absolut sigur că, dacă încercam să împing uşa, avea să facă zgomot. Trebuia să aştept momentul potrivit.

Lipindu-mă de perete, m-am uitat la ce făcea fata. Dincolo de uşă era o sală mare de gimnastică, cu funii de căţărat atârnând din tavan, fata avea o lanternă pătrată, cu opt baterii, pe care o aşezase pe un cal cu mânere. Se mai zăreau paralele şi o bară, cam la doi metri şi jumătate înălţime; oţelul ruginise. Mai încolo, inele, o trambulină şi o bârnă mare din lemn. Într-o parte vedeam spaliere şi băncuţe pentru balans, scări orizontale şi oblice, şi două stive de capre pentru sărit. Trebuia să ţin minte locul ăsta. Era mai bun pentru exerciţii fizice decât ceea ce-mi amenajasem eu în curtea unui vechi cimitir de maşini. Dacă eşti solo, trebuie să te menţii in formă.

Fata îşi scosese ţoalele de solo. Acum dârdâia în pielea goală. Era într-adevăr frig, şi puteam vedea că i se făcuse

pielea de găină. Era înaltă cam de un metru şaptezeci, cu ţâţe frumoase, dar cu picioarele cam slăbănoage. Se pieptăna. Avea plete lungi. La lumina lanternei nu puteam distinge dacă era roşcată sau şatenă, dar nu era blondă, şi era bine pentru că nu mă dau în vânt pentru roşcate. Avea însă ţâţe mişto. Nu-i vedeam faţa, părul lung îi acoperea figura.

Azvârlise pe jos porcăriile pe care le purtase, iar hainele cu care urma să se îmbrace se găseau pe calul cu mânere. Nu avea pe ea decât nişte pantofiori cu tocuri ciudate.

Nu mă puteam mişca. Brusc, mi-am dat seama că nu mă puteam mişca. Era drăguţă, drăguţă de tot. Mi se scula numai stând acolo şi privind cum pântecele i se curba spre înăuntru şi şoldurile spre afară, cum i se încordau muşchii de lângă sâni atunci când se întindea să-şi pieptene părul, începând de la rădăcina firelor. Era chiar curios cum mă excitasem doar stând şi privind o gagică cum se piaptănă. Era ceva foarte... cum să zic, femeiesc. Îmi plăcea grozav.

Niciodată nu mai rămăsesem locului, privind aşa o tipă. Toate pe care le văzusem până atunci fuseseră ştoalfe, pe care le adulmecase Sânge şi le găbjisem. Sau babanele alea din filmele porno. Nu semănau cu asta, care părea moale şi mătăsoasă, chiar cu pielea ca de găină. O puteam privi toată noaptea.

Ea lăsă peria, se întinse, luă din grămada de haine o pereche de chiloţi şi-i puse. După aceea, luă sutienul şi-l îmbrăcă. Nu ştiusem niciodată cum o fac gagicile. Şi l-a pus pe dos, în jurul mijlocului, şi l-a încheiat. Apoi l-a răsucit până când cupele au ajuns în faţă, l-a tras în sus, a băgat întâi un sân, după aceea pe celălalt; la sfârşit, şi-a fixat bretelele pe umeri. S-a întins să ia celelalte haine, iar eu am îndepărtat uşor nişte moloz şi am apucat strâns uşa, gata s-o împing.

Ridică rochia deasupra capului şi băgă mâinile, iar când şi-a strecurat şi capul, rămânând acolo pentru o secundă, am împins uşa; s-a auzit mai întâi o bubuitură, când am dat în

lături mormanul de lemne şi moloz, apoi o hârşâitură prelungă, iar eu am sărit înăuntru şi am prins-o înainte de a reuşi să iasă din rochie.

A început să ţipe, iar eu i-am smuls rochia cu zgomot de ţesătură sfâşiată, şi totul s-a petrecut pentru ea înainte să-şi dea seama ce se întâmplase.

Avea o figură răvăşită. Sălbatică. Ochi mari - nu le distingeam culoarea, deoarece erau în umbră. Trăsături fine, gură mare, nas micuţ, pomeţi ca ai mei, înalţi şi proeminenţi, şi o gropiţă în obrazul drept. Mă privea speriată.

Atunci... şi asta-i de-a dreptul straniu... am simţit că trebuie să-i spun ceva. Nu ştiu ce anume. Orice. Mă simţeam stânjenit s-o văd speriată, dar ce dracu' era să fac, la urma urmei aveam s-o violez şi nu-i puteam spune să nu se sperie. Ce naiba, ea venise din subteran. Cu toate astea, voiam să-i spun: hei, nu te teme, vreau doar să ţi-o trag. (Aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată. Nu mai dorisem niciodată să-i spun ceva unei gagici; i-o băgăm, şi gata.)

Dar mi-a trecut; mi-am pus un picior înapoia ei, am împins-o şi-a căzut grămadă. Am ridicat 0.45-ul, şi buzele i s-au rotunjit într-un „o" mititel.

— Acum o să mă duc pân-acolo, şi-o să iau o saltea din-alea, ca să fie mai bine, mai confortabil, da? Dacă faci cea mai mică mişcare, ţi-am zburat un picior, şi tot te pârlesc, dar rămâi şchioapă.

Am aşteptat să-mi dea de înţeles că a priceput ce i-am spus, şi în cele din urmă încuviinţă. Încet de tot, aşa că, cu revolverul aţintit asupra ei, am pornit spre maldărul de saltele prăfuite şi-am tras una afară.

Am târât salteaua până lângă ea, dup-aia am întors-o cu partea mai curată în sus, şi cu ţeava 0.45-ului am împuns fata. Stătea acolo pe saltea, cu mâinile înapoi şi genunchii îndoiţi, şi mă privea.

Mi-am tras fermoarul pantalonilor şi am început să mi-i scot, când am văzut că ea mă privea de-a dreptul ciudat. M-am oprit.

— La ce te uiţi?

Eram furios. Nu ştiu de ce, dar eram furios.

— Cum te cheamă? m-a întrebat.

Avea un glas moale şi parcă mătăsos, ca şi cum ar fi avut mătase pe gât. Continua să mă privească, aşteptând un răspuns.

— Vic, am spus.

Părea că aşteaptă mai mult.

— Vic şi mai cum?

Pentru un minut, nu mi-am dat seama ce voia.

— Vic. Doar Vic. Atât.

— Păi… cum îi cheamă pe mama şi tatăl tău?

Am început să râd şi am coborât mai mult pantalonii.

— Măi băiete, da’ eşti proastă rău, i-am zis.

Părea jignită. M-au apucat iarăşi dracii.

— Nu te mai holba aşa, că-ţi scot dinţii!

Şi-a încrucişat mâinile în poală.

Am coborât pantalonii până la glezne. Nu-i puteam scoate peste tenişi. Trebuia să stau într-un picior şi să scot pantoful din celălalt picior. Era cam greu să ţin 0.45-ul spre ea şi, în acelaşi timp, să scot pantoful. Totuşi, am reuşit.

Stăteam acolo, gol de la brâu în jos, iar ea se aplecase puţin înainte, cu picioarele încrucişate şi mâinile în poală.

— Scoate textila, i-am zis.

Pentru o secundă nu s-a clintit, şi m-am gândit că avea să

facă nasoale. După aceea şi-a dus mâinile la spate şi a scos sutienul. Apoi s-a ridicat puţin şi şi-a tras chiloţii.

Brusc, nu mai părea câtuşi de puţin speriată. Mă privea atentă şi am văzut că avea ochi albaştri. Şi acum, chestia cea mai tare...

N-o puteam face. De fapt, nu tocmai aşa. Vreau să zic că doream s-o pârlesc, ştiţi, dar era moale şi drăguţă şi mă privea într-una, nu cred că m-ar fi crezut nici un solo care mă cunoştea, dar m-am auzit *vorbindu-i*, stând aşa ca un lăbar, cu un picior gol şi cu jeanşii lăsaţi în jurul gleznei.

— Pe tine cum te cheamă?

— Quilla June Holmes.

— Ce nume aiurea...

— Mama zice că nu-i atât de neobişnuit, cel puţin nu era, acolo, în Oklahoma.

— De acolo au venit ai tăi?

A încuviinţat.

— Înainte de Al Treilea Război.

— Trebuie că sunt destul de bătrâni acum.

— Sunt, dar sunt de treabă. Aşa zic eu.

Îngheţasem acolo, stând de vorbă. Îmi dădeam seama că-i era frig, deoarece tremura.

— Bun, am zis, gata să-mi dau drumul lângă ea, cred c-ar fi mai bine să...

La dracu'! Lua-l-ar dracu' pe Sânge! Tocmai atunci şi-a găsit să dea buzna. A apărut patinând pe tencuială şi moloz, ridicând praf, şi a lunecat pe fund până a ajuns lângă noi.

— Acum ce mai e? l-am întrebat.

— Cu cine vorbeşti? a exclamat fata.

— Cu el. Cu Sânge.

— Cu câinele?!

Sânge s-a uitat la ea, apoi a ignorat-o. A început să spună ceva, dar fata l-a întrerupt.

— Atunci e adevărat ce se zice... că puteţi vorbi cu animalele...

— Ai de gând s-o asculţi toată noaptea sau te interesează de ce am venit?

— Bine, de ce ai venit?

— Ai încurcat-o, Albert.

— Haide, lasă şmecheriile. Ce-i?

Sânge şi-a întors capul spre uşa din faţă a clădirii.

— Un roverpak. Au înconjurat clădirea. Sunt vreo cincisprezece, douăzeci, poate chiar mai mulţi.

— Cum dracu' au ştiut că suntem aici?

Sânge păru stânjenit. Lăsă capul în jos.

— Ei?

— Pesemne c-a mirosit-o alt câine în sală...

— Bravo!

— Şi acum?

— Acum îi radem, 'aia facem. Ai vreo idee mai bună?

— Una singură.

Am aşteptat. Sânge a rânjit.

— Ridică-ţi pantalonii.

IV.

Fata, Quilla June, era în siguranţă, i-am făcut un fel de adăpost dintr-o duzină de saltele. N-avea să fie lovită de un glonte rătăcit şi, dacă nu se repezeau direct după ea, n-aveau s-o găsească. M-am căţărat pe una din frânghiile care atârnau de bârnele de sub plafon şi m-am instalat acolo, cu Browning-ul şi două încărcături. Îmi părea rău că n-aveam un automat, un Bren sau un Thompson. Am verificat 0.45-ul şi m-am asigurat că era încărcat, cu un glonte pe țeavă, apoi am aşezat celelalte încărcătoare pe bârnă. Din locul unde mă aflam, acopeream toată sala.

Sânge se ascunsese în penumbră, imediat lângă uşa din faţă. Îmi spusese să încerc, în primul rând, să-i lichidez pe câini, dacă puteam. În felul acela, îi ofeream câmp liber de acţiune.

Asta era grija mea cea mai mică.

Aş fi preferat să-i atrag în altă încăpere, una cu o singură intrare, însă nu ştiam dacă tipii nu intraseră deja în clădire, aşa încât trebuia să mă descurc cu ce aveam.

Nu se auzea nici un sunet. Tăcuse până şi Quilla June. Pierdusem minute preţioase convingând-o că era cel mai bine să se ascundă şi să nu facă nici un zgomot; mai bine doar cu mine, decât cu douăzeci.

— Dacă mai vrei să-i mai vezi pe mămica şi pe tăticu'…

O avertizasem. După aceea, nu mi-a mai făcut nasoale.

Linişte.

Apoi am auzit două sunete, ambele simultan. Din spate, dinspre piscină, am auzit cizme trosnind peste moloz. Foarte slab. Iar dintr-o parte a uşii din faţă s-a auzit un clinchet

metalic. Deci, aveau de gând să încerce o diversiune. Perfect, eram pregătit.

Din nou, linişte.

Am aţintit Browning-ul spre uşa de la piscină. Rămăsese deschisă, aşa cum o lăsasem eu. Dacă era un tip înalt de unu şapteşcinci, coboram cu patruşcinci mai jos şi-l nimeream in piept. Învăţasem de mult să nu ţintesc capul. Ţinta trebuia să fie partea cea mai largă a corpului: pieptul şi stomacul. Trunchiul.

Brusc, de afară am auzit un lătrat, iar din întunericul de lângă uşa din faţă s-a desprins o siluetă şi a avansat în sală. Exact vizavi de Sânge. N-am clintit Browning-ul.

Tipul de acolo a păşit pe lângă perete, îndepărtându-se de Sânge. Apoi a dus braţul în spate şi a azvârlit ceva - o piatră, o bucată de metal, ceva - în sală, ca să atragă tirul. N-am clintit Browning-ul.

Când obiectul a răsunat pe podea, doi tipi au sărit prin uşa de la piscină în direcţii opuse, cu puştile pregătite. Înainte ca să poată trage, am apăsat pe trăgaci o dată, apoi încă o dată. Amândoi au căzut. Ţintiţi la fix, drept în inimă. Bang, amândoi jos, nici unul nu mai mişca.

Tipul de la uşă s-a întors s-o şteargă şi Sânge a sărit pe el. Chiar aşa, din întuneric, vâjjj!

Sânge a sărit peste patul puştii gagiului şi şi-a înfipt colţii în gâtul lui. Golanul a urlat şi Sânge şi-a dat drumul jos, rupând o bucată din el. Gâtlejul tipului bolborosea nasol şi omul se lăsase într-un genunchi, i-am băgat un glonte în cap şi-a căzut în faţă.

S-a lăsat iarăşi linişte.

Nu era rău. Nu era rău deloc, deloc. Trei morţi şi tot habar n-aveau unde ne găseam. Sânge revenise în bezna de la intrare. Nu scosese nici o vorbă, dar ştiam la ce se gândea;

poate că erau trei din şaptişpe sau trei din douăjdoi. N-aveam cum să ştim; puteam fi asediaţi aici vreme de o săptămână, fără să ştim dacă-i mierlisem pe toţi, pe unii sau pe niciunul. Tipii puteau să plece şi să revină în forţă, iar eu mă trezeam fără gloanţe şi fără mâncare, iar fata, Quilla June aia, plângând, îmi putea distrage atenţia, şi la lumina zilei... ei puteau fi tot acolo, aşteptând până flămânzeam îndeajuns ca să facem o prostie, sau până ni se terminau gloanţele; apoi aveau să se repeadă şi să ne copleşească.

Un golan ţâşni drept prin uşa din faţă, cu viteză maximă, sări, ateriză pe umeri, se rostogoli, se ridică alergând în altă direcţie şi trase trei rafale în colţuri diferite ale sălii, înainte ca să-l pot urmări cu Browning-ul. Ajunsese deja sub mine şi nu mai era nevoie să irosesc un glonte de 0.22. Am ridicat tăcut 0,45-ul şi i-am ţintit ceafa. Glontele a intrat şi a ieşit, luându-i cu el tot scalpul. Tipul a căzut nemişcat.

— Sânge! Puşca!

A apărut din beznă, a apucat-o în bot şi-a târât-o până la maldărul de saltele din coltul îndepărtat. Am zărit un braţ ieşind de sub saltele, iar o mână a înhăţat puşca şi-a tras-o înăuntru. Bun, cel puţin acolo se afla în siguranţă, până când aveam nevoie de ea. Era curajos afurisitul naibii: s-a târât până la mort şi a început să-i desfacă banduliera cu muniţie. N-a durat puţin; putea fi ochit din uşă sau de la o fereastră, dar a dus-o până la capăt. Curajos, afurisitul. Trebuia să ţin minte să-i fac rost de ceva bun de mâncare când scăpăm de aici. Am zâmbit, acolo sus, în beznă: dacă scăpăm de aici, nu trebuia să-mi fac griji pentru nişte specialităţi pe placul lui. Zăceau deja pe podeaua sălii.

Pe când Sânge târa banduliera în penumbră, doi dintre ei au încercat, cu câinii lor. Au ieşit printr-o fereastră de la nivelul podelei, unul după celălalt, izbind, rostogolind şi îndreptându-se în direcţii opuse, în vreme ce câinii - un akita urât şi mare cât casa, şi o căţea doberman de culoarea smoalei - au ţâşnit

prin uşa din faţă, năpustindu-se în celelalte două direcţii. Am tras într-unul din câini, în akita, cu 0.45-ul şi a căzut zvârcolindu-se. Dobermanul a sărit pe Sânge.

Trăgând, îmi trădasem poziţia. Unul din golani a tras de la şold şi gloanţele de 0.30-06, cu vârf moale, au răpăit pe barele metalice din jurul meu. Am scăpat revolverul, şi a început să alunece pe bârnă pe când eu mă întindeam după Browning. Am încercat să prind 0.45-ul şi asta m-a salvat. Când să-l prind, a lunecat şi a izbit podeaua cu un pocnet surd, iar tipul a tras în locul unde mă aflasem eu. Stăteam însă lipit cu burta de bârnă şi braţul atârnând, iar pocnitura îl derută. A tras într-acolo şi, în acelaşi moment, am auzit alt foc, dintr-un Winchester, şi celălalt golan, care se pitise la adăpostul întunericului, a căzut în faţă, ţinând cu mâinile o gaură mare, care-i gâlgâia din piept. Quilla June îl împuşcase de dinapoia saltelelor.

N-am avut nici măcar vreme să-mi dau seama ce dracu’ se întâmpla... Sânge se rostogolea cu dobermanul, scoţând nişte zgomote nasoale de tot... tipul cu 0.30-06 mai trase un foc şi nimeri ţeava Browning-ului, care ieşea deasupra barei, şi poc! pistolul căzu. Eram gol-goluţ, fără nici o sculă şi blestematul mă pândea de la adăpostul umbrelor.

Încă o împuşcătură a Winchester-ului şi golanul trase direct în saltele. Tipa s-a lăsat pe burtă înapoia lor şi mi-am dat seama că nu mai putea conta pe ea. Nici nu mai aveam nevoie; în secunda aceea în care trăsese către ea, am înhăţat frânghia, am sărit peste bară şi, urlând ca un apucat, mi-am dat drumul jos, simţind cum funia îmi ardea palmele. Am coborât îndeajuns ca să balansez şi m-am împins. M-am legănat înainte şi înapoi, răsucindu-mi de fiecare dată trupul în trei feluri diferite, balansându-mă deasupra sălii. Blestematul trăgea întruna, încercând să urmeze o traiectorie, însă mă răsuceam mereu din linia lui de foc. Apoi şi-a terminat gloanţele şi m-am împins cât de tare am putut şi am vâjâit spre zona lui, mi-am dat drumul la mâini şi am zburat,

rostogolindu-mă, în colţ, iar el era acolo, am intrat direct în el, s-a izbit de perete şi am venit peste el, afundându-mi degetele mari în ochii săi. Urla, câinii urlau şi fata urla, şi l-am pocnit cu capul de podea până n-a mai mişcat, apoi i-am luat 0.30-06-ul şi l-am trosnit în cap până ce-am ştiut că n-avea să-mi mai dea de furcă.

După aceea, mi-am căutat 0.45-ul şi am împuşcat dobermanul.

Sânge s-a ridicat şi s-a scuturat. Era muşcat nasol.

— Mersi, a mormăit şi s-a aşezat să se lingă, undeva în penumbră.

M-am dus şi-am găsit-o pe Quilla June aia plângând. Din cauza tipilor pe care-i omorâse. Mai exact, din cauza ăluia pe care-l omorâse ea. N-o puteam opri, aşa încât am pocnit-o peste faţă şi i-am spus că mi-a salvat viaţa, şi s-a mai potolit.

Sânge apăru şchiopătând.

— Cum ieşim de aici, Albert?

— Lasă-mă să mă gândesc.

M-am gândit şi mi-am dat seama că n-aveam nici o şansă. Indiferent câţi omoram, existau mereu alţii. Iar acum era vorba de-o chestiune de „macho”. Onoarea lor.

— Ce-ai zice de un foc? propuse Sânge.

— Şi s-o ştergem când arde? Am clătinat din cap: Au înconjurat tot locul... Nu merge.

— Şi dacă n-o ştergem? Dacă ardem şi noi?

L-am privit. Curajos... şi dat dracului de deştept.

V.

Am strâns toate scândurile, saltelele, șpalierele, caprele, băncuţele şi caii, tot ce ar fi putut arde şi le-am îngrămădit lângă un perete despărţitor din lemn, aflat la un capăt al sălii. Quilla June a găsit un bidonaş de cherosen într-un vestiar şi am dat foc la tot mormanul ăla. După aceea, l-am urmat pe Sânge în locul pe care-l găsise. Camera boilerului, jos de tot în TCA. Ne-am suit cu toţii în boilerul gol şi am tras uşa, lăsând o supapă de evacuare deschisă pentru aer. Luasem cu noi o saltea, toată muniţia pe care o puteam căra, precum şi puştile şi celelalte arme ale golanilor morţi.

— Poţi prinde ceva? l-am întrebat pe Sânge.

— Puţin. Nu cine ştie ce. Îl citesc pe unu'. Clădirea arde.

— O să poţi zice când pleacă?

— Poate. Dacă pleacă.

Mi-am găsit un loc. Quilla June tremura toată.

— Uşurel, i-am spus. Până dimineaţă totul o să fie ras, iar tipii or să cotrobăie prin resturi şi or să găsească mulţi morţi, şi poate că n-o să caute cu tot dinadinsul după un corp de gagică. Şi atunci totul o să fie perfect... dacă până atunci nu murim sufocaţi.

A surâs slab de tot şi a încercat să pară curajoasă. Era o tipă pe bune. A închis ochii, s-a lăsat pe saltea şi-a încercat să doarmă. Eram mort. Am închis şi eu ochii.

— Te poţi descurca? l-am întrebat pe Sânge.

— Cred că da. Mai bine culcă-te.

Am încuviinţat, cu ochii tot închişi, şi am căzut pe o parte. Am adormit înainte să-mi dau seama.

Când m-am trezit, am găsit-o pe fată, pe Quilla Junte, cuibărită la subsuoara mea, dormind cu braţul peste pieptul meu. Abia mai puteam respira. Era ca un cuptor; la dracu, era un cuptor.

Am întins o mână, dar peretele boilerului era atât de fierbinte că nu-l puteam atinge. Sânge se suise lângă noi, pe saltea. Salteaua fusese cea care ne scăpase de a fi prăjiţi de vii. Sânge dormea cu capul pe labe. Fata dormea, tot dezbrăcată.

I-am atins o ţâţă. Era caldă. S-a foit şi s-a înghesuit mai mult în mine. Mi s-a sculat imediat.

Am reuşit să-mi scot pantalonii şi m-am rostogolit deasupra ei. S-a deşteptat rapid când m-a simţit încercând să-i desfac picioarele, dar era prea târziu.

- Nu... stai... ce faci... nu, nu...

Era însă pe jumătate adormită şi slăbită şi, oricum, nu cred că mai dorea să mi se împotrivească.

A ţipat când i-am rupt-o, bineînţeles, dar după aceea a fost perfect. Toată salteaua era acoperită de sânge. Iar Sânge continua să doarmă.

Într-adevăr, era altă chestie. De obicei, când îl pun pe Sânge să-mi găsească vreuna, este vorba de prinde-o, bate-o, bagă-i-o şi şterge-o rapid, înainte să se poată întâmpla ceva nasol. Dar când ea şi-a dat drumul, s-a arcuit pe saltea şi m-a strâns în braţe atât de tare, încât am crezut că-mi rupe coastele, apoi s-a lăsat în jos, înapoi, încet-încet-încet, aşa cum fac eu pendulări de picioare în locul ăla pe care-l aranjasem în curtea cimitirului de maşini. Ţinea ochii închişi şi părea relaxată. Şi mulţumită. Îmi dădeam seama.

Am făcut-o de mai multe ori, iar după o vreme ideea venea de la ea, dar nu i-am spus-o. După aceea, am rămas întinşi unul lângă celălalt şi am vorbit.

M-a întrebat cum era cu Sânge şi i-am explicat cum câinii-luptători ajunseseră telepaţi, dar îşi pierduseră capacităţile de a-şi procura singuri hrana, asta o făceau solo şi roverpack-urile, iar câinii ca Sânge se pricepeau să găsească gagicuţe pentru solo ca mine.

Ea n-a făcut nici o remarcă.

Am întrebat-o cum era acolo unde trăia ea, într-un subteran.

— E drăguţ, însă totul este liniştit. Fiecare e foarte politicos cu toţi ceilalţi. E un orăşel micuţ.

— Tu în care locuieşti?

- În Topeka. E aproape de aici.

— Da. Ştiu. Puţul de acces e la mai puţin de un kilometru depărtare. Am fost până acolo, odată, să mă uit...

— Ai coborât vreodată într-un subteran?

— Nu, dar nici nu cred că mi-ar plăcea.

— De ce? E foarte drăguţ. O să-ţi placă.

— Rahat.

— Ăsta-i un cuvânt urât.

— Eu sunt un tip care se poartă urât.

— Nu tot timpul.

Îmi veneau dracii.

— Ascultă, fă, ce-i cu tine? Te-am târât cu mine, te-am băgat în belea şi te-am violat de vreo şase ori, atunci ce ţi se pare atât de bun la mine, eh? Ce-i cu tine, n-ai atâta creier să ştii când cineva...

— N-a fost nimic, zâmbi ea. Mi-a plăcut. Vrei să mai facem?

Eram de-a dreptul dat peste cap. M-am îndepărtat de ea.

— Ce dracu’ ai? Nu ştii că o gagică din subteran, ca tine,

poate fi bulită nasol de tipii solo? Nu ştii că tipele sunt avertizate de părinţii lor din subteran: „Nu sui, o să fii prinsă de solo ăia, jegoşi, pletoşi şi duri?” Nu ştii asta?

Ea şi-a pus mâna pe piciorul meu şi a început s-o mişte, abia atingându-mi coapsa cu vârfurile degetelor. Mi s-a sculat iarăşi.

— Părinţii mei n-au spus niciodată aşa ceva despre solo, a rostit ea. După aceea, m-a tras din nou peste ea, m-a sărutat şi nu m-am putut opri.

Dumnezeule, am ţinut-o aşa ore întregi. După o vreme, Sânge s-a răsucit şi a spus:

— N-o să mai mă prefac că dorm. Mi-e foame. Şi sunt rănit.

Am aruncat-o de pe mine - de data aceasta, ea era deasupra - şi l-am examinat. Dobermanul îi rupsese o bucată din urechea dreaptă, avea o tăietură în josul botului, iar într-o parte blana îl era năclăită de sânge. Arăta ca dracul.

— Măi băiete, arăţi ca dracul, am rostit.

— Nici tu nu eşti grădina deliciilor, Albert! a mârâit.

Mi-am retras mâna.

- Putem ieşi de aici? l-am întrebat.

A privit în jur, apoi a scuturat din cap.

— Nu disting nimic. Pesemne că deasupra boilerului sunt o grămadă de dărâmături. Trebuie să ies şi să cercetez.

Am mai rumegat chestia asta o vreme, apoi am decis că, dacă clădirea arsese şi se răcise puţin, roverpack-ul examinase deja cenuşa. Faptul că nu verificaseră şi boilerul însemna că eram probabil îngropaţi destul de adânc. Fie asta, fie clădirea continua să ardă deasupra. În ultimul caz, tipii erau tot acolo, aşteptând să cearnă resturile.

— Crezi că te poţi descurca în halul în care eşti?

— Trebuie s-o fac, nu? replică Sânge. Era realmente morocănos: Păi, cu tine care nu te gândeşti decât la sex, trebuie să mă ocup de supravieţuire, nu?

Am simţit c-o să-mi facă nasoale. Nu-i plăcea Quilla June. L-am ocolit şi am împins chepengul boilerului. Nu s-a clintit. M-am rezemat cu spatele de perete şi, cu picioarele îndoite, am împins încet, dar constant.

Ceea ce căzuse peste chepeng a rezistat cam un minut, apoi a început să cedeze şi, în cele din urmă, s-a rostogolit cu zgomot. Am deschis complet chepengul şi am privit afară. Etajele se prăbuşiseră în subsol, dar în momentul când cedaseră, erau deja numai tăciuni şi sfărâmături uşoare. Totul fumega. Prin fum am putut vedea lumina zilei.

M-am strecurat afară, arzându-mi mâinile de marginea exterioară a chepengului. Sânge m-a urmat. A început să-şi caute un drum printre ruine. Boilerul fusese aproape complet acoperit de resturi căzute de sus. Erau destule şanse ca vagaşca să se fi uitat puţin, să fi crezut că murisem şi să fi plecat. Oricum, doream ca Sânge să facă o recunoaştere. A pornit, dar l-am chemat înapoi. S-a întors.

— Ce-i?

M-am uitat la el.

— Să-ţi zic eu ce-i, măi băiete. Te porţi cam ciudat.

— Dă-mă în judecată.

- Hai sictir, potaie, ce te-a apucat?

— Aia. Gagicuţa ta.

— Ce-i cu ea? Mare rahat... ce, e prima mea gagică?

— Nu, da’ niciuna nu te-a legat aşa. Ai grijă, Albert, o să ne aducă necazuri.

— Nu fi tâmpit!

Nu mi-a răspuns. M-a privit serios şi a plecat, şchiopătând, să inspecteze locurile. M-am târât înapoi şi am închis chepengul. Fata mai voia un număr, i-am zis că n-aveam chef; Sânge mă dăduse peste cap. Eram şucărit. Şi nu ştiam pe cine să mă descarc.

Ce Dumnezeu, era drăguţă foc...

A făcut niţel botişor şi s-a lăsat pe spate, strângându-şi braţele în jurul umerilor.

- Mai spune-mi de subteran, i-am zis.

La început a făcut talente, n-a prea vrut să zică mare lucru, dar după o vreme şi-a dat drumul şi a început să vorbească. Am aflat multe chestii. Mă gândeam că poate aveau să-mi folosească.

Pe teritoriul a ceea ce mai rămăsese din Statele Unite şi Canada existau numai două sute de subterane. Fuseseră coborâte în puţuri, mine sau alte deschideri adânci. Unele dintre ele, prin vest, se aflau în peşteri naturale. Se găseau la o adâncime de la trei la opt kilometri. Arătau ca nişte clopote uriaşe, aşezate cu susul în jos. Tipii care le înfiinţaseră erau conservatori din cei mai nasoi. Baptişti sudişti, fundamentalişti, tembeli de tipul lege-şi-dreptate, conservatori din pătura de mijloc lipsiţi de atracţia pentru viaţa adevărată. Se întorseseră la un fel de trai ce nu mai exista de o sută şi cincizeci de ani. Prinseseră ultimii savanţi care să le facă treaba, să inventeze pe „cum” şi pe „de ce”, şi dup-aia îi terminaseră. Nu mai voiau nici un fel de progres, nu mai voiau nici o nemulţumire, nu mai voiau nimic care să facă valuri. Erau sătui de aşa ceva. Lumea îşi trăise cele mai bune momente înainte de Primul Război şi ei credeau că dacă o puteau ţine tot aşa, puteau trăi în tihnă şi supravieţui. Rahat! M-aş ţicni într-un subteran!

Quilla June zâmbi şi se întinse, iar de data aceasta n-am oprit-o. Începu să mă mângâie din nou, acolo jos şi peste tot,

apoi rosti:

— Vic?

— Da?

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Ce?

— Îndrăgostit. Ai iubit vreodată o fată?

— Păi, fir-ar a dracu’, cred că nu!

— Ştii ce înseamnă iubirea?

— Sigur... cred că da.

— Dar n-ai fost niciodată îndrăgostit...?

— Nu fi tâmpită. Ce să-ţi zic, n-am avut niciodată un glonte în cap, dar ştiu că nu mi-ar plăcea.

— Fac prinsoare că nu ştii ce înseamnă dragostea...

— Păi... dacă înseamnă să trăieşti într-un subteran, cred că nici nu mă interesează.

După aceea, n-am mai continuat cu discuţia. Quilla m-a tras peste ea. Şi-am făcut-o iarăşi. Când am terminat, l-am auzit pe Sânge zgrepţănând boilerul. Am deschis chepengul.

— Liber, a făcut el.

— Eşti sigur?

— Da, da, sunt sigur... Trage-ţi pantalonii, a pufnit el, şi ieşi afară. Avem ceva de discutat.

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că nu glumea. Mi-am pus jeanșii şi tenișii şi am ieşit din boiler.

Sânge a luat-o înainte, îndepărtându-se de boiler, peste nişte bârne carbonizate, ieşind din sala de gimnastică prăbușită. Arăta ca un ciot putred de măsea.

— Acu' ce mai e? l-am întrebat.

S-a cocoţat pe o bucată de beton, până a ajuns aproape ochi în ochi cu mine.

— Faci pe prostu' cu mine, Vic.

Am înţeles că vorbea serios. Nu aiurelile cu Albert, ci Vic direct.

— Cum adică?

— Aseară, omule. Noi puteam s-o ştergem şi să lăsăm tipa pentru ei. Aia ar fi fost o chestie cu cap.

— O doream.

— Ştiu, ştiu... Despre asta şi vorbesc. Acum e astăzi, nu ieri. Ai avut-o de vreo cincizeci de ori. De ce mai stăm?

— O mai vreau.

Atunci s-a înfuriat.

— Da, bine, ascultă, tipule... Şi eu vreau câte ceva. Vreau să mănânc, şi vreau să scap de durerea asta dintr-o parte, şi vreau să o întindem de aici. Poate că tipii n-au renunţat complet.

— Uşurel... Astea le putem aranja. Nu-nseamnă că ea nu poate vine cu noi.

— Nu poate *veni*, m-a corectat el. Deci, asta-i chestia... De acum, suntem trei, da?

Începusem să mă enervez şi eu.

— Ai început să semeni cu un nenorocit de pudel.

— Şi tu cu un boxer.

Am ridicat braţul să-i cârpesc una. N-a clintit. Am lăsat mâna jos. Nu-l lovisem niciodată pe Sânge. Nu voiam să încep acum.

— Iartă-mă, a spus el încet.

— Nu-i nimic.

Nu ne priveam însă în ochi.

— Vic, omule, ai nişte responsabilităţi faţă de mine, ai uitat?

— Nu trebuie să-mi aduci aminte.

— Eu ştiu... Poate că trebuie. Poate că trebuie să-ţi amintesc nişte chestii. Ai uitat când urlătorul-din-crater a ieşit pe stradă şi te-a înhăţat?

M-am cutremurat. Blestematul fusese verde. Verde ca smaraldul şi strălucind ca muşchii. Îmi venea să borăsc numai când îmi aduceam aminte.

— Iar eu am sărit pe el, este?

Am încuviinţat. Aşa este, câine, aşa este.

— Aş fi putut să mă ard nasol şi să mor, iar cu asta totul ar fi luat sfârşit pentru mine, bine sau rău, aşa-i?

Am încuviinţat din nou. Mă sictirea. Nu-mi place să fiu făcut să mă simt vinovat. Eu şi cu Sânge eram juma-juma. Ştia asta.

— Dar am sărit pe el, da?

Mi-am amintit cum urlase creatura aia verde. Cristoase, era numai zeamă şi sprâncene.

— Bine, bine, nu mă mai bătea la cap...

— Bate, nu bătea.

— Indiferent, fir-ar al dracu’! am urlat. Termină cu asta sau lăsăm baltă toată înţelegerea!

Atunci a izbucnit şi Sânge:

— Păi, poate c-ar trebui, puțoi tâmpit ce eşti!

— Ce-i aia puțoi, jigodie?... E ceva nasol... da, trebuie să fie... Vezi cum vorbeşti, 'tu-ţi maica ta, că-ţi dau un şut în cur!...

Am rămas amândoi în tăcere, vreme ce cincisprezece

minute. Niciunul nu ştiam încotro să apucăm.

În cele din urmă, eu am dat puţin înapoi. Am vorbit încet şi calm. Eram sătul de el până-n gât, însă i-am zis că aveam să am grijă de el, ca întotdeauna, iar el m-a ameninţat, spunând c-ar fi bine s-o fac, deoarece existau doi solo foarte șmecheri în oraş, care aveau să fie încântaţi să aibă un nas atât de fin ca al lui. I-am răspuns că nu-mi place să fiu ameninţat şi să aibă grijă să nu-i rup vreun picior. S-a înfuriat şi s-a îndepărtat, i-am zis 'te-n mă-ta şi m-am întors la boiler să mă descarc iarăşi pe Quilla June.

Însă când am strecurat capul în boiler, ea mă aştepta cu pistolul unuia din golanii morţi. M-a pocnit puternic şi la fix, deasupra ochiului drept şi m-am prăbuşit înainte, prin chepeng, pierzându-mi cunoştinţa.

VI.

— Ţi-am zis că nu-i bună de nimic.

Mă privea pe când mi-am dezinfectat tăietura cu alcool din trusă şi am tamponat-o cu iod. A pufnit când m-am strâmbat.

Am lăsat trusa şi am scotocit prin boiler, adunând toată muniţia pe care o puteam căra asupra mea, abandonând Browning-ul în favoarea lui 0.30-06, care era mai puternic. Apoi am găsit ceva care îi căzuse, pesemne, din haină.

Era o plăcută metalică, cu latura de vreo opt centimetri şi groasă de trei centimetri. Purta pe ea un şir întreg de cifre şi era perforată cu găuri dispuse aleator.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Sânge.

A privit-o şi a pufnit.

— Pesemne un fel de carte de identitate. Poate cu asta iese şi intra în subteran.

Atunci m-am hotărât.

Am băgat-o într-un buzunar şi am ieşit. Am pornit spre puţul de acces.

— Ce dracu’ faci? urlă Sânge după mine. În-toarce-te, te vor ucide acolo! Mi-e foame, lua-te-ar dracu’! Sunt rănit! Albert, idiotule! Întoarce-te!

Am continuat să merg mai departe. Voiam s-o găsesc pe târfa aia şi să-i fac felul. Chiar dacă trebuia să cobor în subteran ca s-o găsesc.

Mi-a trebuit o oră ca să ajung la puţul de acces care cobora în Topeka. Mi s-a părut că-l zăresc pe Sânge urmărindu-mă, însă undeva departe. Puţin îmi păsa de el. Eram furios.

A apărut deodată. O coloană înaltă, dreaptă, netedă, din

metal negru, strălucitor. Avea un diametru de vreo şapte metri, cu vârful drept, şi dispărea în pământ. Era un capăt, atâta tot. M-am îndreptat spre el, căutându-mi în buzunar plăcuţa metalică. Apoi, ceva mă trase de cracul drept al pantalonului.

— Ascultă, tâmpitule, nu poţi coborî acolo!

I-am dat un şut, însă a revenit.

— Ascultă-mă!

M-am întors şi l-am privit.

Sânge s-a aşezat; în jurul lui s-a lăsat praful.

— Albert...

— Mă cheamă Vic, potaie.

— Bun, bun, gata cu prostiile. Vic... Tonul i se înmuiase: Vic. Haide, omule.

Încerca să mă înduplece. Fierbeam de mânie, dar el încerca să-mi spună ceva. Am înălţat din umeri şi m-am ghemuit lângă el.

— Ascultă, omule, a repetat Sânge, gagica aia te-a zăpăcit. *Ştii* doar că nu poţi coborî acolo. Totul e aranjat şi tras la linie; ei se cunosc între ei şi-i urăsc pe solo. Destule roverpack-uri au dat iama în subteran, le-au violat femeile şi le-au furat mâncarea, ca să nu îşi pregătească apărări. Te vor *ucide*, Vic!

— Şi ce-ţi pasă ţie? Întotdeauna ai spus că abia aştepţi să scapi de mine.

Sânge s-a pleoştit.

— Vic, suntem împreună de aproape trei ani. La bine şi la rău. Acum, însă, poate fi cel mai rău. Mi-e frică, omule. Mi-e teamă că n-o să te mai întorci. Mi-e foame şi o să trebuiască să caut un tembel care să mă ia... şi ştii că cei mai mulţi solo sunt acum în găşti, o să fiu un câine de rând. Nu mai sunt atât

de tânăr. Şi sunt rănit destul de nasol.

Înţelegeam. Avea dreptate. Dar nu mă puteam gândi decât la cum mă pocnise curva aia, Quilla June. Apoi, îmi aminteam ţâţele ei moi şi sunetele acelea scâncite pe care le scotea când eram în ea; am scuturat din cap şi am ştiut că trebuia să rezolv lucrurile.

— Trebuie s-o fac, Sânge. Trebuie.

A răsuflat adânc şi s-a gârbovit. Ştia că era zadarnic.

— Nici măcar nu-ţi dai seama ce ţi-a făcut, Vic. Plăcuţa aia... e trasă de păr, parcă ar vrea s-o urmezi...

M-am ridicat.

— O să încerc să mă întorc repede. Mă aştepţi...?

A rămas tăcut şi eu nici n-am clintit. În cele din urmă a spus:

— Un timp. Poate că voi fi aici... poate că nu.

Am înţeles. M-am întors şi am început să ocolesc cilindrul de metal negru. După un timp, am găsit o fantă şi am băgat acolo plăcuţa metalică. S-a auzit un zumzet uşor, apoi o secţiune a cilindrului s-a dilatat. Nici măcar nu sesizasem liniile secţiunii. S-a deschis o gaură circulară şi am pus piciorul înăuntru. M-am întors şi l-am văzut pe Sânge privindu-mă. Ne-am uitat unul la celălalt, pe când cilindrul zumzăia.

— Pe curând, Vic.

— Ai grijă de tine, Sânge.

— Să te întorci repede.

— O să fac tot ce pot.

— Da. Bine.

După aceea m-am întors şi am intrat înăuntru. Uşa de acces s-a contractat înapoia mea, închizându-se.

VII.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să bănuiesc. Sigur că da, din când în când o gagică urca să vadă cum arăta suprafaţa şi ce se întâmplase cu oraşele, sigur că da, se mai întâmpla. Normal, o crezusem când îmi spusese, cuibărită lângă mine în boilerul ăla încins, că voise să vadă cum era când o fată o făcea cu un tip, că toate filmele pe care le văzuse în Topeka erau dulcege, placide şi plictisitoare, iar fetele din şcoală vorbeau despre filme porno şi una din ele avea o cărticică cu benzi desenate, de opt pagini, pe care o citise cu gura căscată... sigur că da, o crezusem. Era logic. Ar fi trebuit să bănuiesc ceva când lăsase plăcuta aia metalică de identificare. Era prea simplu. Sânge încercase să-mi spună. Tâmpit? Da!

În clipa în care irisul de acces s-a spiralat închizându-se înapoia mea, zumzetul a sporit şi în pereţi a apărut o lumină rece. În perete era un compartiment circular. Peretele pulsa lumină şi zumzetul se înteţea, iar placa pe care stăteam eu s-a dilatat, la fel cum făcuse şi prima intrare. Eu, însă, rămăsesem pe loc, ca un şoricel într-un desen animat şi atâta vreme cât nu priveam în jos eram calm: n-aveam să cad.

Apoi am început. Am căzut prin podea şi irisul s-a închis deasupra capului meu; cădeam în josul cilindrului, iar viteza îmi creştea, dar nu cu mult, ci constant. Acum ştiam ce era un puţ.

Am coborât într-una şi din când în când vedeam ceva cum ar fi: NIV 10 sau ANTIPOL 55 sau CON REACTOR sau POMPA SEG pe perete, uneori distingeam secţiunea unui iris... însă nu mai mă opream din coborâre.

În cele din urmă am ajuns la fund şi acolo scria pe perete: TOPEKA CITY; POP: 22860; am aterizat fără nici un fel de şoc,

îndoisem genunchii ca să amortizez, dar nu era nevoie.

Am folosit iarăşi plăcuţa metalică şi irisul - de data aceasta unul mult mai mare - s-a dilatat şi am văzut pentru prima dată un subteran.

Se întindea înaintea mea, treizeci de kilometri până la orizontul, ce strălucea estompat, al conservei metalice, acolo unde peretele dinapoia mea se curba, se curba şi se curba, până făcea un tur complet şi perfect, revenind acolo unde mă aflam eu, zgâindu-mă la el. Mă găseam pe fundul unui cilindru uriaş din metal, ce se înălţa până la plafonul aflat la două sute de metri deasupra, şi cu un diametru de treizeci de kilometri. Iar la fundul cutiei aceleia de conserve, cineva construise un oraş care arăta ca o fotografie din cărţile putrezite ale bibliotecii de la suprafaţă. Văzusem un asemenea oraş în cărţi. Exact la fel. Căsuţe îngrijite şi străduţe şerpuite, peluze tunse, un cartier comercial şi tot ce i-ar fi trebuit unei Topeka.

Cu excepţia unui soare, cu excepţia păsărilor, a norilor, a ploii, a zăpezii, a gerului, a vântului, a furnicilor, a noroiului, munţilor, a oceanelor, a lanurilor, a stelelor, a lunii, a pădurilor, a animalelor sălbatice, a...

Cu excepţia libertăţii.

Erau închişi acolo ca nişte peşti morţi într-o cutie de conserve, într-o cutie de conserve.

Am simţit un nod în gât. Voiam să ies de acolo. Să ies! Am început să tremur, mâinile îmi erau reci şi fruntea asudată. Coborâtul aici fusese o prostie. Trebuia să ies afară. Afară!

M-am răsucit spre puţ şi atunci m-a înhăţat.

Târfa aia de Quilla June! Trebuia să fi bănuit!

* * *

Chestia era scundă, verde, de forma unei cutii, iar în loc de braţe avea cabluri cu cleşti la capete; se deplasa pe şenile şi m-a înhăţat.

M-a ridicat pe capacul ei pătrat şi plat, ţinându-mă cu cleştii cablurilor şi n-am putut să fac nici o mişcare, decât să încerc să lovesc ochiul cel mare din sticlă, aflat în faţă, dar degeaba. Nu s-a spart. Chestia n-avea nici un metru jumătate înălţime şi tenișii mei aproape că atingeau pământul, şi a început să se mişte către Topeka, purtându-mă şi pe mine.

Oamenii erau peste tot. În balansoare, pe verande, tunzând peluzele, aşteptând la staţia de benzină, băgând fise în flipper-e, trăgând o bandă albă pe mijlocul drumului, vânzând ziare la un colţ, ascultând o formaţie de umpah într-un chioşc din parc, jucând hopscotch şi pisica-în-colţ, lustruind o maşină de pompieri, stând pe bănci, aranjând gardurile vii, ridicând pălăriile înaintea doamnelor, purtând sticle de lapte în suporţi din sârmă, purtând scânduri, ţesălând cai, aruncând câinilor beţe ca să le aducă înapoi, plonjând în piscina comunală, trecând preţurile legumelor pe tablă, plimbându-se mână în mână cu o fată, toţi privindu-mă cum treceam pe bestia aia din metal.

Îl puteam auzi pe Sânge, spunând aşa cum făcuse înainte ca eu să intru în puţ: „Totul e aranjat şi tras la linie; ei se cunosc intre ei şi-i urăsc pe solo. Destule roverpack-uri au dat iama în subteran, le-au violat femeile şi le-au furat mâncarea, ca să nu îşi pregătească apărări. Te vor ucide, omule!”

Mulţumesc, câine. Adio.

VIII.

Cutia cea verde a străbătut cartierul de afaceri şi s-a oprit înaintea unei clădiri, cu cuvintele BIROUL DE AFACERI MAI BUNE pe vitrină. A intrat pe uşa deschisă, iar înăuntru erau vreo şase bărbaţi, bătrâni şi foarte bătrâni, care aşteptau. Plus două femei. Cutia verde s-a oprit.

Unul dintre ei s-a apropiat şi mi-a luat plăcuta metalică din mână. A privit-o, apoi s-a întors şi a înmânat-o celui mai bătrân dintre bătrâni, un broscoi stafidit cu pantaloni largi, apărătoare verde pentru ochi şi elastice care-i ţineau mânecile cămăşii în dungi.

— Quilla June, Lew, i-a spus tipul celui bătrân.

Lew a luat plăcuta şi a pus-o în sertarul din stânga sus al unui birouaş.

— I-ai armele, Aaron, a zis moşul.

Tipul care-mi luase plăcuta m-a curăţat şi de arme.

— Dă-i drumul, Aaron, a adăugat Lew.

Aaron a venit înapoia cutiei verzi, ceva a clicăit şi cablurile-cleşti s-au tras în cutie, iar eu am coborât. Braţele îmi amorţiseră acolo unde mă ţinuse cutia. Mi le-am frecat pe rând şi i-am privit.

— Uite, băiete..., începu Lew.

— Hai sictir, găoază bătrână!

Femeile au albit. Bărbaţii şi-au înăsprit chipurile.

— Ţi-am zis eu că n-o să meargă, s-a adresat un alt moş către Lew.

— Nu-i prea grozav, făcu unul dintre tineri.

Lew s-a aplecat înainte din scaunul său cu spătar drept şi a aţintit un deget veştejit spre mine.

— Băiete, ar fi mai bine să fii politicos.

— Lovi-i-ar strechea pe toţi labagiii ăia de copii ai tăi!

— Nu merge, Lew! interveni alt bărbat.

— Ultima lepădătură! croncăni o muiere.

Lew mă privi. Gura lui era o linie mică, neagră şi rea. Eram sigur că blestematul n-avea în căpăţâna lui de mort nici măcar un dinte care să nu fie putred şi rău mirositor. Se uita la mine cu ochi mici şi afurisiţi. Doamne, era atât de urât... ca un broscoi gata să înhaţe cu limba o muscă de pe zid. Se pregătea să spună ceva care n-avea să-mi fie pe plac.

— Aaron, poate că ar fi mai bine să-i pui iarăşi gardianul.

Aaron se îndreptă către cutia verde.

— Bine, stai aşa, am rostit ridicând un braţ.

Aaron s-a oprit şi l-a privit pe Lew, care a încuviinţat. Apoi moşul s-a aplecat şi mai mult, îndreptându-şi gheara spre mine.

— Eşti gata să te comporţi frumos, fiule?

— Mda, cred că da.

— E bine să fii al dracu’ de sigur.

— Bine. Sunt al dracu’ de sigur. P’aia a mă-sii de sigur!

— Şi ai grijă cum vorbeşti!

N-am răspuns nimic. Papagal bătrân...

— Pentru noi, eşti un fel de experiment, băiete. Am încercat şi prin alte căi să aducem unul dintre voi aici, jos. Am trimis sus nişte oameni de treabă ca să captureze un derbedeu dintre voi, dar n-au mai revenit niciodată. Ne-am gândit atunci că ar fi mai bine să vă ademenim pe voi aici.

Am pufnit. Quilla June aia... Aveam eu să am grijă de ea!

Una dintre muieri, ceva mai tânără decât coroiata cealaltă, s-a apropiat şi m-a privit atentă.

— Lew, pe acesta n-o să-l îmblânzeşti niciodată. Este o lepădătură mică de ucigaş. Uită-te la ochii lui.

— Cum ţi-ar plăcea, ştoalfo, să-ţi bag în cur o ţeavă de puşcă?

A sărit îndărăt. Lew era iarăşi furios.

— Scuze, am continuat imediat. Nu-mi place să mi se zică în fel şi chip. „Macho”, ştii?

S-a lăsat pe spate şi s-a răstit la femeie:

— Mez, lasă-l în pace! Încerc să explic raţional. Tu strici şi mai mult lucrurile.

Mez s-a înapoiat lângă ceilalţi. Ce să-ţi zic: Marele Birou al Afacerilor Bune!

— Cum spuneam, băiete: pentru noi eşti un experiment. Suntem aici, în Topeka, de aproape treizeci de ani. E bine aici. Oameni drăguţi, liniştiţi, disciplinaţi, respectându-se între ei, fără crime, stimându-i pe cei bătrâni şi, una peste alta, un loc bun de trai. Creştem şi prosperăm.

Aşteptam.

— Dar, asta e, am descoperit că unii dintre noi nu mai pot face copii, iar femeile care mai nasc au în majoritate fete. Avem nevoie de nişte bărbaţi. De un anumit tip de bărbaţi.

Am început să râd. Era prea frumos ca să fie adevărat. Aveau nevoie de mine ca taur comunal. Nu mă puteam opri din râs.

— Oribil! se strâmbă una dintre femei.

— Băiete, este destul de neplăcut pentru noi, nu înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Lew era stânjenit.

Auzi! Deasupra irosisem cea mai mare parte a timpului meu şi al lui Sânge vânând curve, iar aici, jos, mă doreau să le călăresc pe doamnele locale. M-am aşezat pe podea şi am râs până mi-au dat lacrimile.

În cele din urmă, m-am ridicat şi am spus:

— Bun! S-a făcut! Dar, ca s-o fac, doresc şi eu ceva.

Lew m-a privit atent.

— În primul rând, o vreau pe Quilla June aia. O să i-o trag până îi vor sări capacele, apoi vreau să-i dau una în cap aşa cum mi-a făcut şi ea mie!

S-au strâns laolaltă să discute, după care Lew a vorbit:

— Aici, jos, nu putem tolera nici un fel de violenţă, dar altfel, Quilla June este un început la fel de bun ca oricare alta. Este dispusă, nu-i aşa, Ira?

Un bărbat slăbănog, cu pielea galbenă, încuviinţă. Nu părea câtuşi de puţin fericit. Puneam prinsoare că era bătrânu' lui Quilla June.

— Bun, să-i dăm drumul, am spus. Aliniaţi-le.

Am început să deschid fermoarul jeansilor.

Femeile au ţipat, iar bărbaţii m-au înhăţat şi m-au dus la o pensiune, unde mi-au dat o cameră şi au spus că trebuie să cunosc puţin Topeka înainte de a mă apuca de treabă, pentru că era, ăăă, îîi, mda, jenant, şi trebuia să-i facă pe cei din oraş să accepte ceea ce trebuia făcut… presupunând, bănuiesc eu, că dacă mă descurcam bine, aveau să mai importe câţiva tăuraşi de la suprafaţă şi să ne lase de capul nostru.

Aşa încât am petrecut un timp în Topeka, învăţându-mă cu tipii, urmărind ceea ce făceau, cum trăiau.

Era drăguţ, foarte drăguţ…

Se balansau în balansoare pe verande, îşi tundeau peluzele,

aşteptau la staţia de benzină, băgau fise în flipere, trăgeau benzi albe pe mijlocul drumului, vindeau ziare la colţuri, ascultau formaţii umpah în chioşcul din parc, jucau hopscotch şi pisica-în-colţ, lustruiau maşini de pompieri, stăteau pe bănci citind, spălau geamurile şi aranjau gardurile vii, ridicau pălăriile înaintea doamnelor, purtau sticle de lapte în suporţi de sârmă, ţesălau cai şi aruncau câinilor beţe ca să le aducă înapoi, plonjau în piscina comunală, treceau preţurile legumelor pe tablă, se plimbau mână în mână cu unele din cele mai nasoale gagici pe care le-am văzut vreodată *şi mă plictiseau îngrozitor*.

După o săptămână, îmi venea să urlu.

Simţeam cum se închidea în jurul meu conserva aia.

Simţeam apăsându-mă greutatea pământului.

Mâncau rahat artificial: mazăre artificială şi simulacru de carne, copie de găină, imitație de porumb şi pâine mincinoasă, iar toate aveau pentru mine gust de cretă şi praf.

Politeţe? Cristoase. Îţi venea să borăşti de la rahatul ăla mincinos şi ipocrit căruia îi spuneau curtoazie. Bună ziua, domnul Cutare şi Bună ziua, doamna Cutare. Ce mai faceţi? Ce mai face micuţa Janie? Cum merg treburile? Veniţi la întrunirea de joi? Mă apucau pandaliile în camera mea. Traiul lor curat, drăguţ, ordonat şi dulceag putea înebuni un tip. Nu-i de mirare că bărbaţilor nu li se mai scula să facă copii cu ouşoare.

În primele zile, toţi mă priveau de parcă urma să explodez şi să le acopăr cu rahat gărduleţele lor albe. După o vreme, s-au obişnuit însă cu mine. Lew m-a dus la Neguţător şi mi-a făcut rost de o salopetă şi o cămaşă pe care orice solo le-ar fi mirosit de la un kilometru. Mez, căţeaua aia fleşcăită care mă făcuse ucigaş, a început să-mi dea târcoale şi-n cele din urmă a zis că vrea să mă tundă, să arăt civilizat. Eu eram însă prea șmecher ca să o las. N-avea nimic matern în ea.

— Ce vrei, fă? am repezit-o. Bărbat-tu nu te mai regulează?

A încercat să-şi ducă pumnul la gură, iar eu am râs ca un apucat.

— Du-te şi stoarce-i ouţele, păpuşă. Eu nu mă tund.

A luat-o la fugă. Alerga de parcă avea un diesel în dos.

O vreme cam aşa au mers lucrurile. Eu mă plimbam, iar ei veneau, îmi dădeau să mănânc şi le fereau pe puştoaice de mine, până obţineau acordul oraşului.

Închisă în felul ăsta, mintea mea a luat-o razna la început. Am devenit claustrofob, închis în mine, mă ascundeam sub verandă şi stăteam pe întuneric. Apoi mi-a trecut şi am devenit irascibil, mă răsteam la ei, după aceea morocănos, apoi tăcut, în cele din urmă, pur şi simplu, nesimţit. Tăcut.

Am început să văd care erau posibilităţile de-a o şterge de acolo. Mi-am amintit de pudelul pe care i-l dădusem lui Sânge. Venise dintr-un subteran. Şi nu cred că putuse ieşi printr-un puţ de acces. Asta însemna că existau şi alte căi.

Mă lăsaseră să bat tot oraşul, atâta timp cât mă comportam „civilizat”. Cutia aia verde de pază era întotdeauna undeva prin preajmă.

Aşa încât, am găsit ieşirea. Nimic spectaculos; trebuia să fie acolo, şi am găsit-o.

După aceea am aflat unde îmi ţineau armele, şi eram gata. Aproape.

IX.

Exact după o săptămână, Aaron, Lew şi Ira au venit să mă ia. Eram deja cam sonat. Stăteam pe veranda din spate a pensiunii, fumând o pipă cu mătase de porumb, cu cămaşa scoasă, ca să mă bronzez. Atâta doar că nu exista un soare. Sonat.

Au ocolit casa.

— 'Neaţa, Vic, m-a salutat Lew.

Şchiopăta cu bastonul, băşinosul bătrân. Aaron mi-a zâmbit larg. De genul celui pe care l-ai da unui taur mare şi negru gata să-şi bage socoteala într-o vacă de prăsilă. Ira avea o faţă de i-o puteai face bucăţele şi băga în sobă.

— Salut, Lew. 'Neaţa, Aaron, Ira.

Lew a părut de-a dreptul încântat.

Oh, blestemaţi nenorociţi, las’ că vedeţi voi!

— Eşti gata să mergi la întâlnirea cu prima ta doamnă?

— Gata, Lew, am încuviinţat, ridicându-mă.

— Bun, tutunul, nu-i aşa? a întrebat Aaron.

Am scos pipa din gură.

— Ex-cep-ţio-nal!

Am zâmbit.. Nici măcar nu aprinsesem porcăria aia.

M-au condus pe strada Marigold, iar când am ajuns lângă o căsuţă cu obloane galbene şi un gărduleţ alb, Lew a spus:

— Asta-i casa lui Ira. Quilla June este fiica lui.

- Ei, pe naiba, am căscat eu ochii.

Ira a strâns din maxilare.

Am intrat cu toţii.

Quilla June stătea pe canapea cu maică-sa, o versiune mai veche a ei, slabă ca un muşchi atrofiat.

— Doamnă Holmes, am rostit eu şi am făcut o reverenţă. Ea a zâmbit. Forţat, dar a zâmbit.

Quilla June stătea cu genunchii lipiţi şi mâinile adunate în poală. Purta o panglică în păr. Panglica era albastră.

Ca şi ochii ei.

Ceva mi s-a rupt în piept.

— Quilla June, am urmat.

A înălţat ochii.

— 'Neața, Vic.

După aceea, toţi au rămas locului, privind stânjeniji in jur, iar în cele din urmă, Ira a început să zbiere şi să urle să ne ducem odată în dormitor şi să facem odată porcăria aia anormală, ca să se poată duce la Biserică şi să se roage ca Bunul Dumnezeu să Nu-i Trăznească Pe Toţi cu un fulger în dos, sau alte chestii de felul ăsta.

Am întins mâna şi Quilla June mi-a luat-o fără nici un cuvânt şi am trecut într-un dormitor micuţ, iar acolo ea a rămas cu capul plecat.

— Nu le-ai spus, nu-i aşa? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

Brusc, nu mi-a mai venit s-o omor. Doream s-o strâng în braţe. Cu toată puterea. Aşa am şi făcut. A început să-mi plângă la piept şi să mă lovească cu pumnişorii în spate, apoi m-a privit şi a început să vorbească:

— Oh, Vic, iartă-mă, iartă-mă, îmi pare atât de rău, eu n-am vrut, a trebuit s-o fac, am fost trimisă, eram atât de speriată, şi te iubesc, şi acum te-am prins aici, şi nu-i o porcărie, nu,

nu-i aşa cum zice tăticul meu, nu-i aşa?

Am strâns-o, am sărutat-o şi i-am zis că totul era minunat, după aceea am întrebat-o dacă voia să vină cu mine, iar ea a spus da, da, da, sigur că voia. I-am zis atunci că s-ar putea să-l rănesc pe tăticul ei ca să scăpăm, şi am citit în ochii ei o privire pe care o cunoşteam prea bine.

Cu toată educaţia ei, Quilla June Holmes nu se omora după tăticul ei religios.

Am întrebat-o dacă n-avea un obiect mai greu, un sfeșnic sau o rangă, şi mi-a spus că nu. Am scotocit prin dormitor şi într-un sertar al comodei am găsit o pereche de şosete ale tăticului ei. Am deşurubat măciuliile de bronz de la capul patului şi le-am băgat într-o şosetă. Am ridicat-o. Asta era.

M-a privit cu ochi mari.

— Ce vrei să faci?

— Vrei să evadezi de-aici?

A încuviinţat din cap.

— Atunci, ascunde-te după uşă. Ba nu, stai puţin, am o idee mai bună. Treci în pat.

S-a întins pe pat.

— Bun, am făcut eu, acum ridică-ţi fusta, scoate chiloţii şi desfă picioarele. M-a privit îngrozită. Fă-o, i-am spus. Dacă vrei să ieşi de aici.

M-a ascultat, iar eu am aranjat-o astfel încât genunchii să-i fie îndoiţi şi picioarele desfăcute din şolduri, apoi m-am postat lângă uşă şi i-am şoptit:

— Strigă-l pe taică-tu. Numai pe el.

A ezitat o clipă lungă, după aceea a strigat cu o voce care nu mai trebuia să se prefacă:

— Tăticule! Tăticule, vino, te rog! Apoi a închis ochii.

Ira Holmes a năvălit pe uşă, a privit comoara inimii lui şi a căscat gura. Am trântit uşa înapoia lui şi l-am trosnit cât am putut de tare. S-a clătinat puţin şi a stropit cearşaful, după aceea a căzut.

Ea a deschis ochii când a auzit bufnitura, iar când a stropit-o pe picioare, s-a aplecat şi a vomitat pe duşumea. Ştiam că n-avea să-mi fie de mare ajutor ca să-l aduc şi pe Aaron înăuntru, de aceea am deschis uşa, am scos capul privind tulburat şi am rostit:

— Aaron, vrei să vii pentru un minut, te rog?

L-a privit pe Lew, care discuta cu doamna Holmes despre ce se petrecea în dormitor, iar când Lew a încuviinţat, a intrat în cameră. S-a uitat la părul creţ şi dezvelit al Quillei June, la sângele de pe perete şi de pe pat, la Ira întins pe podea şi a deschis gura să strige exact când l-am pocnit. A trebuit să-l mai lovesc de două ori ca să-l dobor şi să-i trag şi un şut în piept ca să-l scot din circulaţie. Quilla June continua să vomite.

Am apucat-o de braţ şi am tras-o de pe pat. Cel puţin nu urla, dar, măi băiete, duhnea ca dracu'!

— Haide!

A încercat să se tragă îndărăt, dar am ţinut-o şi am deschis uşa dormitorului. Când am tras-o afară, Lew s-a ridicat, sprijinindu-se în baston, i-am dat un şut în cârjă şi băşinosul bătrân a căzut grămadă. Doamna Holmes ne privea, întrebându-se unde îi era bărbăţelul.

— E-n dormitor, am strigat, îndreptându-mă către uşa de afară. Bunul Dumnezeu l-a pocnit în căpăţână.

Am ieşit pe stradă, cu Quilla June puţind înapoia mea, gâfâind, bolborosind şi întrebându-se probabil ce se întâmplase cu chiloţii ei.

Îmi păstrau armele încuiate într-un seif la Biroul Afacerilor

Bune, dar am trecut întâi pe la pensiunea mea, de unde am luat ranga şutită de la staţia de benzină şi pitită sub veranda din spate. După aceea, am tăiat-o prin spate pe la Grange, în cartierul comercial şi direct în BAB. Acolo, un funcţionar a încercat să mă oprească şi i-am spart ţeasta cu ranga. Am forţat uşa seifului din biroul lui Lew şi am luat 0.30-06-ul şi 0.45-ul, toată muniţia, şişul, cuţitul şi trusa. Quilla June începuse să coboare cu picioarele pe pământ.

— Unde plecăm, unde plecăm, oh, tăticule, tăticule, tăticule...!

— Hei, ascultă, Quilla June, nu-i nici un tătic pe aici. Ai zis că vrei să vii cu mine... ei bine, eu am plecat! Sus, fetiţă, şi dacă vrei să vii, ţin-te aproape.

Era prea speriată ca să se mai opună.

Am păşit în faţa vitrinei şi acolo era cutia aia verde, năpustindu-se ca fulgerul. Îşi scosese cablurile şi în locul cleştilor avea cârlige ascuţite.

M-am aşezat într-un genunchi, am pus teaca 0.30-06-ului pe, braţ, am ochit şi am tras direct în ochiul cel mare din faţă. Un foc, bang!

Am lovit ochiul care a explodat într-o jerbă de scântei; cutia cea verde s-a clătinat şi a trecut prin geamul din faţă al Prăvăliei Morii, scrâşnind, ţiunind şi acoperind totul cu flăcări şi scântei. Drăguţ!

M-am întors s-o iau pe Quilla June, dar dispăruse. Am privit în josul străzii şi i-am văzut apărând pe gardienii voluntari, alături de care Lew ţopăia cu cârja lui ca o lăcustă ciudată.

Atunci au început împuşcăturile. Bubuituri babane de tot.

0.45-ul îl dădusem lui Quilla June. Am ridicat ochii şi am văzut-o pe balconul de la etajul doi, cu automatul rezemat de balustradă, ca un profesionist, ţintind în mulţime şi trăgând ca Wild Bill Elliott într-un film republican din '40.

Dar aiurea! Băiete, aiurea! Pierdea timpul, când noi trebuia s-o ştergem.

Am găsit scara exterioară şi am urcat câte trei trepte o dată. Zâmbea şi râdea, şi de fiecare dată când ochea vreun boşorog din ăia scotea vârful limbii printr-un colţ al gurii, ochii îi sclipeau şi scânteiau, şi bum! boşorogul cădea jos.

Era pe treabă.

Când am ajuns la ea, tocmai o ţintea pe scoaba de mă-sa. Am pocnit-o peste ceafă şi a greşit ţinta, iar baba a ţopăit puţin şi a continuat să înainteze. Quilla June s-a întors spre mine cu ochi ucigaşi.

— M-ai făcut să ratez.

Glasul ei m-a înfiorat.

I-am luat 0.45-ul. Aiurea! Irosea muniţia.

Târând-o după mine, am ocolit clădirea, am găsit un şopron în spate, am sărit pe el şi i-am făcut sem să mă urmeze. S-a speriat la început, dar i-am spus:

— O gagicuţă care poate trage cu atâta uşurinţă în mămica ei nu trebuie să-i fie frică de săritura asta.

S-a suit pe balustradă şi s-a agăţat cu mâinile de ea.

— Nu-ţi fie frică, i-am zis, n-o să faci pipi în chiloţei. Nu-i mai ai pe tine.

A chicotit, ca o pasăre, şi şi-a dat drumul. Am prins-o, ne-am dat drumul să lunecăm până la uşa şopronului şi am aruncat o privire după urmăritori. Nu se zărea niciunul.

Am prins-o pe Quilla June de mână şi am pornit către capătul sudic al Topekăi. Era ieşirea cea mai apropiată pe care o găsisem în hoinărelile mele şi am ajuns acolo după cincisprezece minute, gâfâind şi rupţi de oboseală.

Acolo era.

O conductă mare de ventilaţie.

Am forţat capacul cu ranga şi ne-am căţărat înăuntru. Prin conductă urca o scară. Trebuia să fie. Era normal. Reparaţii. Întreţinere. Era normal. Am început să suim.

A durat mult, mult de tot.

De sub picioarele mele, Quilla June mă întreba mereu, atunci când era prea obosită:

— Vic, mă iubeşti?

Spuneam „da” într-una. Nu numai pentru că aşa era. O ajuta să urce mai departe.

X.

Am ieşit la doi kilometri de puţul de acces. Am spart filtrele şi am forţat bolţurile capacului, apoi am ieşit afară. Tipii de jos ar fi trebuit să ştie treaba. Nu te-ncurci cu Jimmy Cagney.

Nici o clipă n-avuseseră vreo şansă.

Quilla June era moartă de oboseală. N-o învinuiam. Dar nu doream să petrecem noaptea acolo, în loc deschis; existau pe acolo chestii la care nici n-aveam chef să mă gândesc că le puteam întâlni, chiar şi ziua. Se apropia amurgul.

Ne-am îndreptat către puţul de acces.

Sânge aştepta.

Arăta slăbit. Dar aşteptase.

Am îngenuncheat şi i-am ridicat capul. A deschis ochii şi a şoptit:

— Hei!

I-am zâmbit. Isuse, ce bine-mi părea să-l văd.

— Ne-am întors, băiete.

A încercat să se ridice, dar n-a putut. Rănile îi arătau nasol.

— Ai mâncat? l-am întrebat.

— Nu. Am prins o şopârlă ieri... sau poate alaltăieri. Mi-este foame, Vic.

Quilla June s-a apropiat şi Sânge a văzut-o. A închis ochii.

— Ar fi bine să ne grăbim, Vic, a rostit ea. Te rog. S-ar putea să vină prin puţ.

Am încercat să-l ridic pe Sânge. Era inert.

— Fii atent, Sânge, o şterg în oraş să fac rost de ceva

mâncare. Mă-ntorc repede. Aşteaptă-mă aici.

— Nu merge acolo, Vic, făcu el. La o zi după ce ai coborât, m-am dus eu. Au descoperit că n-am ars în sala aia. Nu ştiu cum. Poate că câinii ne-au adulmecat urmele. Am stat de pază, dar n-au încercat să vină după noi. Nu-i condamn. Nu ştii cum este noaptea aici, omule... nu ştii...

A început să tremure.

— Uşurel, Sânge.

— Ne-au marcat în oraş, Vic. Nu ne putem întoarce acolo. Trebuie să ne ducem în altă parte.

Asta schimba lucrurile. Nu ne puteam întoarce şi, cu Sânge în halul în care se găsea, nu puteam merge înainte. Mai ştiam că, aşa bun cum eram ca solo, n-aveam să rezist fără el. Iar în jur nu se găsea nimic de mâncare. Trebuia să se hrănească imediat şi să-l doftoricesc. Trebuia să fac ceva. Ceva bun, şi repede.

— Vic, glasul Quillei June era ascuţit şi tremurător, haide! Lasă-l. O să-şi revină. Trebuie să ne grăbim.

Am ridicat ochii spre ea. Soarele cobora. Sânge îmi tremura în braţe.

Ea şi-a ţuguiat buzele.

— Haide, dacă mă iubeşti!

Nu puteam rezista acolo singur, fără el. Ştiam asta. Dacă o iubeam... În boiler mă întrebase:

„Ştii ce înseamnă iubirea?”

* * *

Era un foc mititel, care să nu poată fi văzut de vreun roverpack de la marginea oraşului. Fără fum. După ce Sânge s-a săturat, l-am purtat până la conducta de ventilaţie şi am petrecut noaptea înăuntru, pe o platformă micuţă. L-am ţinut în braţe toată noaptea. A dormit bine. Dimineaţa, l-am bandajat bine. Avea să se refacă; era puternic.

A mâncat din nou. Mai rămăsese destul din noaptea trecută. Eu n-am mâncat. Nu mi-era foame.

În aceeaşi dimineaţă, am pornit să traversăm deşertul acela. Avea să găsim alt oraş şi să ne descurcăm.

Trebuia să mergem încet, deoarece Sânge mai şchiopăta încă. A durat mult timp până n-am mai auzit-o în minte, întrebându-mă, întrebându-mă mereu: „Ştii ce înseamnă iubirea?”

Bineînţeles că ştiu. Un băiat îşi iubeşte câinele.

[Originally published in „New Worlds” Apr. 1969]